

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 2

15. februar 1981

17. årgang

LEVENDE VANN

AV ØIVIND ANDERSEN

Bønn: Kjære Jesus, vi takker deg fordi du vil frelse oss, fordi du har frelst oss med ditt blod, og vil frelse oss gjennem budskapet om det du har fullført. Herre, vi ber om din hellige And til å forstå det og til å ta det til oss. Amen.

Vi leser i dag fra Johs. evangelium kap. 4, vers 4-14: Han måtte da reise gjennem Samaria. Så kom han til en by i Samaria som heter Sykar, nær ved det stikkje land som Jakob gav sin sønn Josef, og der var Jakobs brønn. Jesus, som var trett av reisen, satt nå der ved brønnen, det var omkring den sjette timen. En kvinne fra Samaria kommer for å dra opp vann. Jesus sier til henne: Gi meg å drikke! Hans disipler var gått bort ti byen for å kjøpe mat. Den samaritanske kvinne sier da til ham: Hvorledes kan du som er jøde, be ineg, en samaritansk kvinne, om å få drikke? - for jøder har ikke samkvem med samaritaner. Jesus svarte og sa til henne: Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke! da hadde du bedt ham, og han hadde gitt deg levende vann. Kvinnen sier til ham: Herre, du har jo ikke noe å dra opp vann med, og brønnen er dyp, hvor har du da det levende vann fra? Du er vel ikke større enn vår far Jakob, som gav oss brønnen og selv drakk av den, han og hans sønner og nans fe? Jesus svarte og sa til henne: Enhver som drikker av dette vann, skal bli tørst igjen, men den som

drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde som veller frem til evig liv. Amen.

Som vi hører er Jesus på reise og må reise gjennem Samaria. Han har vært i Judea sammen med sine disipler, og skal nordover til Galilea. Dette er på et tidlig tidspunkt i Jesu virke. Det er før Johs. døperen var kastet i fengsel, og før Jesus flyttet fra Nasaret og tatt bolig i Kaper-naum. Det er også før Jesus har kalt noen av sine disipler til å bli apostler. Men de er blitt hans disipler, slik son vi hører i Johs. evangeliet, og de er med ham på denne reisen. Nå sat Jesus der midt på dagen, ved den sjette time, det er også mellom kl. tolv og tretten, og det er meget varmt, det er meget stillt for det er på den tiden da folk holder pause, og han er alene for disiplene er gått til byen for å kjøpe mat, og Jesus er som vi hører trett av reisen.

Da hender noe usedvanlig. En kvinne fra Samaria kommer for å dra opp vann. Er det usedvanlig, spør du, at en kvinne kommer til en brønn for å dra opp vann? På ingen måte er det usedvanlig i og for seg, men at hun kommer på den tid av dagen, det er høgst usedvanlig. Den vanlige tid for vannhenting, det var tiden før solnedgang, da samlet folk seg der ved brønnen. Der fikk de høre nytt, der ble det lest opp offentlige kunngjøringer, der

sluttet man kontrakter, der skrev man under papirer o.s.v. Det var i det hele tatt samlingsstedet, og da hentet man gjerne vann for et døgns forbruk. Hvis noen skulle bli opprødd i mellomtiden og hente vann, så kunne de vel gå på andre tider, men det var en tid man kunne være sikker på å være alene ved brønnen, og det var nettopp omkring den sjette timen.

Det er tydelig at denne kvinnen vil gå til brønnen på en tid da hun ikke møter noen der, og som vi senere kommer til å se, har hun sine grunner for det. Hun visste at hun var på tale i byen, hun visste at folk snakket bak ryggen hennes, hun visste hva de sa om henne, for de var nøyne på moralen i Sykar. De hadde mose-loven felles med jødene, de var ellers i strid med jødene om mange ting, men loven hadde de felles. Og hun visste at hun hadde ikke noe godt rykte på seg, derfor ville hun ikke være der når de andre er der, men være sikker på å være alene.

Da hun nærmet seg denne dagen, såg hun en mann sitte der, og av alle menn en jøde, og så tenker hun i sitt stille sinn: Ja har jeg ikke fått høre det før, så får jeg i alle fall høre det nå. Men hun gikk frem til brønnen, og så skjer det noe som hun ikke hadde ventet, Jesus ber om å få drikke Gi meg å drikke, sier han. Å be noen om spise og om drikke, var å vise dem stor tillit på den tid. Det er det fremdeles under forholdene i østen og midtøsten. Jesus viser henne tillit, han respekterer hennes menneskeverd, og det hadde hun ikke ventet. Hun undret seg storlig, for hun ble ikke sett ned på, men tvert imot vurdert som et menneske, og dette gir hun da uttrykk for: Hvorledes kan du som er jøde be meg, en samaritansk kvinne - og så underforstått også en slik kvinne - om å få drikke. Jødene hadde ikke samkvem med samaritanene, og dertil hadde hun sine ganske spesielle grunner for å mene at Jesus ikke ville respektere henne.

Da er det at Jesus sier, og da skal du merke deg det at det første Jesus sier til en synder som er midt i sitt syndeliv: Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som sier til deg, gi meg å drikke, da hadde du bedt ham, og han hadde gitt deg levende vann.

Det første Jesus ønsker å si til menneskene midt i deres syndeliv, det er at det er kommet en gave fra Gud, som de har rett til å få. Jeg kunne ønske å få rope dette ut til alle mennesker: Kjente du Guds gave. Tenk om menneskene visste hva det er Gud har gitt dem, hva som ligger ferdig for dem. Denne kvinnen underer seg over Jesu ord, og hun skjønner at Jesus ikke taler om vannet i brønnen. Levende vann er et billedlig uttrykk, og det er en vanskelighet for oss nordboere og vesterlendinger i det hele tatt med disse bildedne, for vi bruker jo ikke billedtale slik i våre språk. Levende vann, det betyr kildevann, slik som var i Jakobsbrønn, men det betyr samtidig det evige liv og den Hellige And. Jesus taler om kildevann, men han mener den Hellige And og det evige liv, og det forstår kvinnen meget godt, det ser vi av svaret hennes. Herre, du har jo ikke noe å dra opp vann med, hvor har du da det levende vann fra, spør hun. Det er som hun vil si så: Du taler underlig.

Det er to spørsmål som Jesus har vakt hos denne kvinnen, og det er store ting som har skjedd når disse spørsmål blir vakt hos et verdsdig menneske som lever borte fra Gud. Hva er det egentlig du snakker om? Du snakker om Guds gave, hva er det egentlig? Det er det ene spørsmålet. Det andre er: Hvem er du egentlig? Kvinnen skjønner at Jesus taler om det evige liv, og så spør hun: Du er da vel ikke større du enn vår far Jakob? Du taler så underlig, du taler slik som ikke engang Jakob kunne ha talt, hvem er du egentlig?

Da er det at Jesus sier at han er kommet for å gi det som virkelig tilfreds-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppen av friviljuge gaver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland
5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit som tinging, opp-
seining, adresseforandring og gaver
til bladet.

Red. Amund Lid, pst 5600 Nor-
heim-sund. Tlf. (055) 51080

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon
Form. Tore Harestad

4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-
sund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

S. Botnens Boktrykkeri

en sterk østenvind som blåste hele natten, og han gjorde havet til tørt land, og vannet skiltes at. Og Israels barn gikk midt igjennom havet på det tørre, og vannet sto som en mur på deres høyre og på deres venstre side. 2. Mos. 14, 21, 22.

Israels vandring fra trellelandet Egypt til land Kanaan er en historisk begivenhet som vi kan lese om i Mosebøkerne. Men denne vandringen har mer enn historisk interesse. Vi har så mye å lære av den. Leser vi den rett, vil den nemlig fortelle oss mange ting om enhver kristen pilgrimsvandring mot himmelen. Den veien blir en troens vei fra først til sist.

Skulle Israel komme til Kanaan måtte de bryte opp fra Egypt. De lengtet seg ikke ut av trellelandet, de tenkte seg heller ikke fri fra trellekåret. De måtte bryte opp. Det kostet. Det var forbundet med stor risiko. Men på Herrens ord omtalt til ham, gjorde de det.

Skal vi nå himmelen må vi også bryte opp. Vi lengter oss heller ikke fri og tenker oss ikke løs.

Tro er fra en side sett, alltid opprør. Troen er et skritt - et skritt ut fra meg selv, fra mine tanker og mine meninger, fra synden og verden og alt dets vesen og et skritt inn i Guds verden, i Guds tanker og Guds frelsesplan.

Uten et skritt vil vi bli i treldom all vårt tid.

Gud kalte Israel til oppbrudd, og de gjorde som han sa. Gud kaller oss, og vi må svare.

Guds kall krever et svar - et ja eller nei. Kallet er ikke gitt for at vi skal diskutere det. Enten må vi lyde det, eller vende oss bort fra det i ulydighet. Det gis ikke noe tredje. Livet vårt vil lykkes i samme grad som vi er lydige mot kallet. Det å flykte fra kallet, er å flykte inn i ufred og hvileløs uro og til sist ende i fortapelse.

Men som troen er et oppbrudd da det

Vei på bunnen

AV H. E. WISLOFF

Moses rakte hånden sin ut over havet, og Herren drev havet bort med

stiller et menneskes først, og han kaller det det evige liv rett ut. Det som gjør at et menneske får det som virkelig gir ett inneneske liv og salighet, og ikke bare det, men også det som gir et liv som blir til en kilde som veller frem til liv også for andre mennesker.

Dette skal du høre, dette ligger ferdig for deg som høre på denne andakten også. Du som har tatt imot det, du gleder deg ved dette budskapet. Du som ikke har tatt imot det, du skal bruke dette, det er til deg fra Jesus. Amen.

Avskrift fra lydband etter Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

første skritt skal taes, er den et oppbrudd hele veien. Troen står aldri stille. Tro er liv, og liv er vekst. Troen er en **vandring** på Guds veier, bort fra meg selv - til Gud.

Det var mye som ville hindre Israel fra oppbrudd. Det var risikabelt på mange måter. Men Israel trosset vanskelighetene og hindringene. På Herrens ord brøt de opp.

Men vanskelighetene var ikke slutt da Israel kom ut av Egypt. De møtte stadig nye hindringer, den ene større enn den andre.

Gud har ikke løvet a føre oss bénvæfen til himmelen. Troens vei går heller ikke utenom vanskelighetene. Dét er når de kommer at troen skal lutres og bli sterk.

Troen holder bare fast ved en ting: Den **Gud** som kalte oss **gjør** gi kraft, og føre oss frelst gjennom hindringene. Som dagen er, skal styrken være

Nå vil vi stanse ved en av disse hindringene Israel møtte, og se hva Gud gjennom den beretningen vil være oss.

Israel kom til havet. Det stengte dem. **De kom ikke lenger. Alt så så håpløst ut.** Bak dem kom fiendehæren. På sidene lå ørkenen og foran dem havet. Alle veier var sterkt. Nå skulle troen prøves. Selv sto de fullstendig hjelplesse. Den eneste som kunne hjelpe dem var Gud. Men ville han - og hvorledes kunne han hjelpe så stengt det var nå?

Det er ikke lett når en møter «havet», det som stenger helt. Du kjenner også litt til det. Tvil, en avmekting vilje, store fristelser, håpløse omgivelser, sykdom, ytre vanskeligheter av forskjellige slag i hjem og arbeid, andre menneskers vranghet og hårdhet stenger veien for deg. Hvordan skal du komme videre?

Eller du tenker på ditt eget åndelige liv. Hvor det er stengt. Du vil så gjerne bli en kristen. Du ber og leser og hører og strever, men hva hjelper det alt sammen. Det er så stengt. Du får det ikke til. Du kjenner deg så død og kald, så fullstendig avmekting. Du ser ingen vei - ingen

annen enn den å gi opp alt sammen. Over «havet» kommer du ikke.

Da Israel sto der fortvilet ved havet, gikk Moses den vei han alltid gikk. Han ba. Og Gud svarte. For Gud hadde råd «**Frykt ikke! Stå nå her og se Herrens frelse!**», sa Moses. «Herren ska stride for eder, og I skal være stille!» Det er ikke lett å bli stille ved nápløsheters strandbredd, men det er den eneste redning.

Hvordan hjalp Gud?

Det kom ingen invasionsflåte som Israel kunne gå ombord på. En slik flåte kunne Gud ha sendt, men han gjorde det ikke. Han viste dem heller ikke materialer å lage flåten av. Han bygde ikke noen bro over havet, og lot dem ikke gå på bølgetoppene over. Det **kunne** han ha gjort, men han gjorde det ikke.

Gud viste den den dagen den ting at **det var vei over, men den veien gikk på bunnen.**

Den veien så ikke Israel. Havet skjulte den. Men Gud så den, og Israel fikk gå den.

Så fikk de igjen bud om å bryte opp. Nå skulle Gud vise vei. Tenk på hvor vanskelig det måtte være å bryte opp uten å se veien! Men et slikt oppbrudd må troen gjøre, for vi skal vandre i tro, ikke i beskuelse.

Moses får beskjed om å løfte stavem ut over bølgene, og under stavem delte bølgene seg så de fikk se veien - veien på bunnen.

Vi se aldri Moses uten stavem. Den dag han møtte Guds all vel den brennende tornebusk ute i Moajans ørken, ga Gud han den stavem. Den fulgte ham siden. Da han sto for Farao, brukte han Guds stav, og Farao måtte la folket fare. Ute ved havet brukte han stavem og vannet delte seg. I ørkenen tok han stavem og slo på klippen, og vannkilden sprang fram. Med stavem i hånden ledet Moses folket gjennom alle hindringer like til han en dag døde på Nebos berg, på Pisgas topp, med stavem i sin hånd. Staven han fikk

skulle alltid minne ham om **Herrens løfter**. Gud hadde lovet å gå med og åpne veien og vise et folk som i troens lydighet fulgte ham, at det var vei - vei på bunnen.

Det er et evangelium også før oss i dette. Om vi bare så det!

Det er vei på bunnen !

Den veien har Jesus selv banet. Han gjorde det da han selv var på bunnen. For ingen har vært så dypt nede som han. «Så sank han i vår jammer ned, så dypt som ingen vet.» Mellom de store gamle trærne i Getsemane, og da dagen ble til natt på Golgata, da han ropte i sin nød: «Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?» da var han sannelig på bunnen. Dypere ned kommer intet menneske.

Men der på bunnen var det det skjedde. Da han ropte sitt herlige: «**Det er fullbrakt !**», var veien på bunnen lagt, og da påskesolen gikk opp og englene forkynte det: Han lever! da var veien lagt like fram til himmelen.

Så er det vei også for deg - vei på bunnen.

Det er ned på bunnen Gud vil føre deg. Han vil gjøre deg til et intet i deg selv. Han vil vise deg din fullkomne avmakt og hjelpe løshet. Han vil vise deg hvor liten du er, hvor skitten du er, hvor du kommer til kort - i alt. Å være i syndenød er å være på bunnen.

Men nettopp der vil han vise deg at det er vei! Og at veien begynner nettopp der. Det er ikke på følelsens bølgetopper han vil føre deg, men på bunnen. **Der** går troens vei.

Men veien ser du ikke. Vannet skjuler den. Nå skal du bryte opp på Herrens ord. Ta staven, Guds løfter, i din hånd og hold den utover havet, og du skal se vei på bunnen.

Grip det løfte, at den som kommer til meg vil jeg ingenlunde støte ut. Bryt opp på ordet. Kom til Jesus med alt det som du ikke får til, og du skal se det er vei på bunnen. Han støter deg ikke ut. Han tar

imot deg og gir deg hvile for Jesu skyld.

Grip det løfte at alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn. Bryt opp på det ordet. Det står **alle**. Det gjelder deg! Det står de som **tok imot ham**, ikke de som kan få til å tro, og be, og omvende seg. Den som tok imot ham! Hvor det dog er enkelt.

Grip det ordet at det som er umulig for oss - **det gjorde Gud**. Bryt opp på det ordet. Så er det ikke du som ved dine gudfryktighetsgjerninger, ved din bønn og tro og tårer, skal bygge vei over havet. Veien er lagt. Det gjorde Gud ! Du skal bare gå veien - veien på bunnen.

Vi er aldri hjelpen så nær som når vi er kommet ordentlig på bunnen! For da kommer Gud! Han er nær hos den som har et sønderknust hjerte, og frelser den som har en sønderbrutt ånd.

Nede på Sørlandet bodde to gilde troende foreldre med en stor barneflokk. Det var ikke alltid lett å skaffe til hus alt det de trengte. Mor var glad når hun kunne sette fram på bordet en stor smørkopp og brød nok til alle.

En kveld sto hun borte ved kjøkkenbenken i tunge tanker. Smørkrukken var tom. Hun skrapte den så nøyde hun kunne, men det var ikke mer. Som hun står der kommer hennes lille gutt bort til henne, ser mor åpent inn i øynene og sier: «Du mor, nå kommer snart Gud, for jeg hører du skraper bunnen !»

Neste dag satte gutten seg til bordet og så en full smørkrukke midt på bordet. «Det var det jeg visste, Gud kom og fylte den..»

Slik er barnetroen - den som ikke blir til skamme. Lyden av den tomme krukken som vi skraper kaller på Gud, og han kommer.

Ha derfor tro til Gud! Han har råd! Han ser vei på bunnen!

Så begynner da den underlige vandringen gjennom havet.

Det var sikkert med blandede følelser Israel gikk den veien på bunnen. På beg-

ge sider sto vannet som en mur, og vannmuren var så høy at de kunne ikke se over den.

Noen gikk der sikkert med en sterk og frimodig troesglede. De pekte på vannmuren og sa: «Se, hvilken Gud vi har! Israels Gud er undernes Gud!» Trygge og tillitsfulle gikk de veien på bunnen.

Men det var ikke alle som gjorde det. Kanskje det ikke var de freste. Mange var sikkert redd. Murene på begge sider var jo bare vann. Enn om de falt sammen igjen og begravde dem alle? Det var nok mer enn en som så med frykt på murene.

Men selv om de ikke følte seg så sikre og glade, så gikk de videre. De satte seg ikke ned mellom vannmurene. De snudde heller ikke og sprang tilbake til den strandbredden de kom fra. De gikk - på Herrens ord - og kom over.

Slik er det nok ofte på troens vei gjennom livet. Vi **føler** oss ikke slittid så trygge og sikre. Tvilende tanker, frykt og uro kan fylle sjelen. En spør seg selv: holder dette? Fører den vei jeg går over? Lever jeg på selvbedrag? Er min tro og min omvendelse ekte og sann?

jeg ofte er i frykt og fare
og tenker alt er selvbedrag.
Jeg synes livet ei vil svare
som når det rett var hjertets sak.

Det er godt å vite et det er ikke styrken i min frelsesvisshet som er det avgjørende.

Det er **troens lydighet** det beror på. Går jeg troens vei på Herrens ord hva jeg så enn føler og ser, da skal jeg nå den annen strandbredd. Gud har selv tatt ansvaret for den som han kaller inn på troens vei.

Det gjelder bare at du ikke gir opp, men

går videre. La deg ikke skremme av vannmurene. Om du ikke kan se over dem, så kan du se opp. Over deg er himmelen åpen, og et faderøye våker over deg mens du går veien på bunnen. Den allmektiges arm er det som holder vannmassene på plass. Han glemmer aldri sitt barn!

Veien gjennom havet var sikkert ikke snorrett, så folket kunne se helt fram til den annen strandbredd hele veien. Det lå sikkert mange store steiner på bunnen som veien måtte slyngse seg rundt. Derfor syntes nok kanskje veien lang for dem.

Men det var en annen strandbredd, og den var ikke så langt borte som Israel syntes.

Det er en utgang av «havet» - en annen strandbredd. Vi tenker ikke her først og fremst i denne forbindelse på evighetens strandbredd. Vi tenker på at Gud fører oss gjennom vanskelighetene i livet, og igjen lar oss komme ut av dem på den andre siden hvor det er «vidt land..»

Hold derfor ut. Det er kanskje ikke så lenge igjen så er du kommet gjennom vanskelighetene også denne gangen.

Glem da ikke å si Gud takk!

Da Israel nådde den andre strandbreden, begynte de å syngé Gud lovsanger. Det var Mirjam - Mose søster - som stemte i først. Det er ofte kvinner som må gjøre det. En mor begynner å syngé lovsanger hjemme når Gud har hjulpet gjennom tunge tider.

Glem ikke lovsangen! Den sømmer seg! Gud har behag i den.

Lovsangen er sjelens vinger. Den løfter oss opp til den underets Gud, som så nådig hjalp igjennom trengslene, og som viste oss at det var vei - **vei på bunnen**.

Fra «Under åpen himmel.»

For meg er livet Kristus og og døden ei vinning

(Filip.1,21)

Slik vitnar Paulus her i Filippa**ρ**brevet. I Galaterbrevet 2,20 vitnar han slik: Eg lever ikke sjølv meir, men Kristus lever i meg, og det livet eg nå lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son, som elskar meg og gav seg sjølv for meg. Eg aktar ikkje Guds nåde for inkje: for dersom rettferd er å vinna ved lova, så døydde Kristus utan grunn.

Det er stor forskjell på Paulus sitt vitnemål etter at han blei frelst og før hans frlse, på livet han levde før og etter møtet med Jesus. Han talar om det i det 3. kap. her i Filipparbrevet. Der seier han at før sin frlse levde han i og sette lit til kjøt. D.v.s. at han rekna med og sette lit til det livet han levde for Gud som menneske, rekna med og sette lit til Paulus og det han var og gjorde. Han var omskoren den åttande dagen, høyrd til og var ein av Guds folk og ætt, i syn ein farisear, som sto høgast millom dei som trudde på Gud og tente Gud, i nidkjærhet forfylgde han dei som trudde på Jesus, og hans liv var ulastande etter Guds ord og lov. Dette var livet for Paulus før hans frlse, og dette rekna han med og sette lit tili i sitt forhold til Gud. Og han seier at um andre syntest dei kunne lita på kjøt - på seg sjølv - så kunne han det mykje meir. Ja, eg trur at ingen av oss kan måla oss med Paulus.

Men det finst nok mange også i dag som reknar med og sette lit til seg sjølv, til det eg er, gjer og livet eg lever. Reknar med at eg er døypt, lever eit lovlydigd og rettskaffent liv, les Guds ord og går av og til og høyrer Guds ord i kyrkje og bedeus, gir til humane eller kristent formål, gir til Guds rike og gjerning, og ber til Gud og trur på Gud.

Så lenge Paulus sette lit til slike ting, så lenge dette var livet for Paulus, var han i si ånd ein motstandar til Jesus og til det

hans læresveinar forkynte om han. Han frøste imot det budskapet som gjorde alle menneske til syndarar, og forkynte at Jesus døydde for våre synder og sto opp til rettferdighet, for alle som trur og tek imot Jesus av uforskyldt nåde. Denne bodskapen kjende han som ein dom over seg og livet han levde, og skulle han gi det rett tok det frå han trua på at han var eit Guds barn. Det var nok grunnen til at han tok opp kampen mot Jesu vitne om sanninga.

Ingen ting kan så sikkert visa deg om du er eit Guds barn eller eit verdens barn, som den ånd og det sinn du møter Jesus og evangeliet om han med. Ei ugenfødd ånd og sinn tek ikkje imot Bibelens forkynning om Jesus, og vil stå Anden og ordet imot i sitt hjerte, protestera og visa det frå seg, og kjenna det som om det dømer livet frå deg og ikkje vil godkjenna deg som ein sann kristen

Kva blei så vendepunktet i Paulus sitt liv?

Han møtte Jesus, kom inn i lyset frå himmelen, der han fekk sjå at han var ikkje frelst, han var ikkje eit Guds barn, at han sto imot og forfylgde Gud. «Saul, Saul, kvifor forfylgjer du meg! Det vil falla deg hart å stampa mot brodden». Har du tenkt over at den brodden du kjenner i hjarta imot forkynninga og vitnemåla frå dei som lever med Jesus, viser at du ennå står Gud imot, at når du avviser Ordet så er det Jesus du avviser?

Ein dag eg kom inn i ein heim, der låg Lov og Evangelium kurva saman til ein ball midt på salongbordet. Kva viste det? Jau, det viste at her var eit hjarta som ikkje hadde rom for Jesus og ordet om Jesus.

Etter Paulus sitt møte med Jesus blei augene opna. Der fekk han sjå at det han

hadde rekna med og sett lit til var ikkje noko verdt for Gud., og han rekna det for skarn, verdilaust for Gud. Skulle han bli frelst, måtte det skje véd á vinna Kristus og bli funnen i han. Frå den stund han kom til trua på Jesus blei alt nytt.

For meg er livet Kristus.

Når han vitnar slik har det ei dobbel mening. For det første var det Jesus som tok den plassen Paulus hadde hatt. Jesus og det livet han levde på jorda blei livet for Paulus, i det sto han rein og rettferdig for Gud. Eg lever ikkje lenger sjølv, Kristus er mitt liv, og det livet eg nå lever i kjøtet lever eg i trua på Jesus, han som elskar meg og gav seg sjølv for meg, seier han. Dette livet fekk han av nåde, uforskyldt, på grunn av trua på Jesus. Det kan også bli ditt, ved å lesa og høyra Guds vitnemål om Son sin, Jesus Kristus.

For det andre blei Jesus og det å vinna andre ved å føra dei til trua på Jesus livet for Paulus her på jorda. Eg lever ikkje lenger sjølv, seier han, for eg døydde med Kristus på krossen, men Kristus lever i meg. Jesus, hans Ånd og ord var blitt livet og drivkrafta i hans liv, og han hadde fått del i Jesu natur og sinnelag, så han ikkje lenger levde for seg sjølv, men for han som elskar meg og gav seg sjølv for meg, er hans eigne ord.

Kva er livet for deg? Kan du vitna med Paulus at for meg er livet Kristus? Kan du det, då er du sael og rik i Gud, og Jesus seier at han veit om trengsla di og fatigdomen, men du er rik. Jesus let seg fornedra til å bli menneske, ja til døden på krossen, han var rik og blei fatig, for å gjera deg rik.

Men har du ikkje Jesus, då er du i sanning fatig, sjølv om du er dr. i teologi og ein lærar for Guds folk, som Paulus var. Du treng eit møte med Jesus, og det får du ved å be han møta deg, og ved å lesa og høyra Guds ord. Det står at kvar den som kallar på mitt namn skal bli frelst, og kvar den som søker meg av

heile sitt hjarta skal finna meg, og Jesus seier: Be, så skal de få, leita, så skal de finna. Trua kjem ved høyringa, og høyringa ved Kristi ord. Det er Jesus du må få tak i, for skrifta seier at det er Guds vitnemål at han har gjeve oss æveleg liv, og livet er i Son hans, og den som har Sonen han har livet, men den som ikkje har Sonen har ikkje livet. (1. Johs. 5.)

Og døden ei vinning.

For meg er livet Kristus, og døden ei vinning, vitnar han vidare. Det kunne ikkje Paulus ha sagt før sitt møte med Jesus, før han kom til trua på Jesus. Hadde døden kome før Jesus kom inn i hans liv, då var den evige fortapinga viss og livet under Guds vreide og dom i all æva. For det står skrive: «Den som trur på Sonen, har æveleg liv: men den som ikkje trur på Sonen, får ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande over han». (Johs. 3, 36.)

Men for eit Guds barn, frelst av nåde ved trua på Jesus, er døden ei vinning.

Kan verkeleg døden vera ei vinning, spør du kanskje. Eg har hug til å fara herifrå og vera med Kristus, for det er så oveleg mykje betre, seier han i Filip.1,23. For det første blir me då fri dette «elendige menneske» me må bu i her nede, fri synda som heng så fast ved oss og er vår daglege sorg og lidning, fri frå verda som er av det vonde og ligg i det vonde, der du er ein framand og utlending. Men først og fremst er døden ei vinning fordi den fører deg saman med Jesus, og du skal få sjå han som han er, du skal bli han lik, og få ta det rike i eiga som var etla á oss frå før verda vart grunnlagt. Då er du heime hjá Gud, som Guds barn, Guds arving, og Jesu Kristi medarving, herleggjord med han.

Amund Lid.

For mitt navns skyld

Dette er Jesu guddommelige og altomfattende sannhetsord om seg selv. Jesus er det eneste for tid og evighet som er nok for Gud til rettferdiggjørelse og helliggjørelse og evig barnerett hos Gud for alle som han ser ikke har noe annet å stå for Gud med. Derfor er Jesus opphavet til all Guds skapning. Uten Jesus er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. Denne sannhet er det meget avgjørende og nødvendig for oss at vi får høre om og om igjen, forat vi ikke skal bli fanget i djevelens listige egenrettferdighets snarer. - (Joh. 1, 1-4). Gud selv har i sitt evige frie råd bestemt at bare Jesus skal være den fullkomne sanne øvsteprest og stedfortreder for hele den kommende falne menneskeslekt for Gud. Gud godtar intet annet til fruse for syndere enn det han ene og alene selv i sitt evige råd har gitt Jesus til å være for dem. All menneskets egen medvirkning er vantro i Guds hellige øyne, og det er ved denne vantroen djevelen forfører menneskene fra de er små barn.

Vi ser i Mat. 18, 1-14 at Jesus på spørsmål fra sine disipler om hvem som er størst i himlenes rike, tar og stiller frem blant dem et i seg selv syndig hjelpelest lite barn, I sin evige omsorgsfulle og ydmyke sannhet gjør Jesus det klart for dem at hvis de synes seg å være noe større i Guds rike enn dette barn, vil de ikke komme inn i himlenes rike. Og han forsterker sine hellige selvprøvende ord med å la dem forstå at det er bare de som selv lever som Guds nådebarn som kan anerkjenne et sådant i seg selv syndig hjelpelest barn, og regne det som et Guds nådebarn ene og alene for Jesu skyld. 2. Kor. 10, 7. Jesus sier i Matt. 18, 5: Den som tar imot et sådant barn for mitt navns skyld, tar imot meg. Og Jesus fortsetter i v. 6: Men den som forfører en av disse små som tror på meg,

for ham var det bedre at det var hengt en kvernstein om hans hals og han var senket i havets dyp. Ve verden for forførelser! For forførelser må komme, men ve over det mennesket forførelsen kommer fra. Videre i v. 8 og 9 ser vi at Jesus viste, og vet også i dag, hvor snublende nær det ligger for de voksnes hånd og fot og øye å tradisjonelt trekke fra og legge noe til Jesu små barns arvedel i Jesu eviggyldige stedfortredende barnerett hos Gud for hjelpelest sydere. Efes. 1, 11. Derfor sier han også i v. 10 og 11: Se til at dere ikke forakter en av disse små! For jeg sier dere at deres engler i himmelen ser alltid min himmelske Fars ansikt. For Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var fortapt. Matt. 18, 10-11. Og i vers 12-14 understrekker Jesus at det er hans egne dyrkjøpte får og lam som føres vill blant verdens mange grove ugudelige, og fine religiøse forførelser. Han sier i vers 14: Således er det ikke deres himmelske Faders vilje at en eneste av disse små skal fortapes.

Som elles i alt Guds ord, kan jeg heller ikke i dette bibelavsnitt se det annerledes enn at det er de små barns forførelse fra deres eviggyldige arverett og del i Jesu evige stedfortredende barnerett for sydere, som ligger Jesus på hjertet. Derfor er det Guds eviggyldige evangeliums kraft til frelse for syden vi må forkynne for Jesu kjære små, så å si fra de er i mors liv. Det er ubibelsk og vantros forførelse å lære at et utvortes såkalt nådemiddel må brukes på de små barn før Gud kan gi dem del i deres eviggyldige nådebarnsrett hos Gud for Jesu skyld alene. Derfor sier også Paulus, styrket og grunnfestet i sin etterfølgelse av den tro Abraham hadde før han ble omskåret. (Rom. 4, 5-12): For Kristus har ikke utsent meg for å døpe, men for å forkynne evangeliet o.s.v. (L. Kor. 1, 17.).

Det er denne Abrahams tro både Moses og profetene, Jesus og disiplene forkynner i ord og gjennom nådeinidlene

JESUS SOM HERRE

I Bibelen ser vi at Jesus har mange navn, og om vi studerer dem vil vi finne at de har meget å fortelle oss

Men vi har så lett for å bli ensidige, så får vi først syn på et av disse navn, så blir vi der. Vi kan bare tenke på navn som frelses, det navn vi ble frelst ved, og videre navnet stedfortreder. Det er to herlige navn på Jesus, som vi aldri blir tatt av å høre om, før de taler om hva Gud har gjort for oss i og ved Jesus Kristus. Den som har fått lys over hva betydning disse navn har for oss, han har fått se hva som tjener til vår frelse. Dette er ting som ble utført lenge før vi ble født, og får vi gripe det i tro er vår bilett til himmelen i orden, og Jesus som har tatt vår frelse på seg vil sørge for at vi kommer vel frem.

Men Bibelen bruker ofte et navn på Jesus som vi sjeldent hører forkjent, og det er navnet Herre, eller Herren. Leser du din bibel med tanke på dette, da vil du finne at det er mye brukt og omtalt både i det Gamle- og det Nye Testamentet. Jeg tror at det er et stort tap for oss at Jesus blir så lite forkjent som vår Herre. Det er nok Guds vilje at hele evangeliet skal bli forkjent, for uten det får vi ikke innsikt i

hele Guds råd til frelse. Jesus har gitt oss en utrustning som han vil at vi skal bruke, og lykkelig er den som har funnet sin plass her. Og det er nødvendig å leve sammen med sin Herre, så vi lærer ham å kjenne og å gå på hans veier, og du vil oppleve ham mange ganger der du minst trodde at han var med.

Når vi blir gammel og trøtt, og må slutte våre jordiske gjøremål, da tenker og tror vi ofte at det er på samme måte på det åndelige område. Men Gud har også et arbeide for den gamle som sitter i en stol eller ligger i en seng. Også de makter å folde sine hender og be, ja selv om du ikke lenger makter å folde dine hender og har mistet din stemme, så kan du likevel be, og Herren vil høre din bønn. Det å eie gamle troende som Gud har gitt nåde og evne til å vere forbedere for sine omgivelser, det er en større gjerning enn om du var biskop. I min første tid som kristen hadde vi her en gammel mann som var vår forbeder, og jeg tror at alle merket det da han var borte fra sin tjeneste, og aller mest jeg som var leder.

Jeg hadde lyst å si til deg troende som er gammel, og som kanskje ofte tenker at du er satt utenfor og kan ikke gjøre noe til nytte lenger for din Herre og frelses og for dine medmennesker, at du kan vere med i en større gjerning enn da du var frisk og sterk og kanskje manglet syn for forbønnens verdi. Du kan få være med i bønn og forbønn for dine, for predikantene og for Guds barn og medarbeidere, og for alle dem som går på fortapelsens vei at de må bli frelst, at Gud må drive arbeidere ut i sin høst. Mangelen er stor på arbeidere i Guds rike, men jeg tror at den er størst blant dem som har tro på forbønnens makt og praktiserer den.

Fienden vil nok si til deg at det nytter ikke. Da skal du lese i din Bibel om dem som med opploftede hender ba for sitt folk som kjempet, og se på hva utgang

som kom til senere. Vi kan bl.a. i Rom. 6 se hvorledes Paulus i Abrahams tro forkygger evangeliet ut fra det Gud åpenbarer for ham ved dåpen. Det er stor forskjell på å forkyinne at vi kan få se på den evangeliske dåp og tro oss frelst i Abrahams tro, og den som forkygger at vi skal få lov å tro oss frelst fordi vi er døpt. Dette siste er djevelens forførelse ved dåp på samme måte som han gjorde det ved omskjærelsen. (Ap.gj. 15.)

Jesus sier i Mark. 13, 37: Men det jeg sier til dere, det sier jeg til alle: Våk !

Kristoffer Høie.

deres tro og bønn fikk. En dag vil du få se det du minst trodde, «for rettferdig manns bønn har stor kraft i sin virkning.» Jakob 5. 16.

Jeg er nå så gammel at jeg tenkte å slutte med skrivingen, men til jul fikk jeg et kort fra en gammel venn som ba meg om å fortsette. Han fortalte at han ble velsignet av Gud gjennem det jeg skrev, og det gav meg mot til å fortsette. Så det går an å oppmuntre hverandre, en verdi vi så altfor lite bruker.

Jeg har lenge arbeidet med en tanke i mitt tankeliv. Mange ganger har jeg tenkt på å skrive til en bibellærer for å spørre, uten at det er blitt noe av. Men nå har jeg kommet til at jeg vil skrive til Lov og Evangelium, om jeg der kan få svar på mitt spørsmål: Hva er forskjellen på forstands tro og på hjertets tro ?

Jeg har ofte lagt merke til at mange ikke kan skille mellom disse to slags tro. Jeg hører også så sjeldent åndsbåret før-

kynnelse. Det var mye mere av det før i tiden, og det er så få brennende i sin ånd i dag. Jeg hører forkynnere, eller jeg leser fra forkynnere, som jeg kjente før og som hadde en åndsbåren forkynnelse, men når jeg nå hører dem på kassett er det hele så læremessigt og tomt. Du sitter igjen med følelsen av at Ånden ikke er med. Grunnen til all denne åndstome forkynnelse, skulle vel ikke være at forstandens tro på en eller annen måte har tatt plass der hjertets tro skulle være?

Jeg skulle ønske at det var bare jeg som gikk med slike tanker, men jeg tror at flere enn vi aner lider over det samme. Jeg vil be om å få et stykke i bladet om dette, da jeg ofte er anfektet av den tanken at det er bare forstandens tro du har. Og forstandens tro har jo ikke forbindelse med himmelen, men bare hjertets tro har Åndens liv og kraft over seg.

Ole Rolfsnes.

Sorga etter Guds hug verkar omvending til frelse

2. korint. 7, 9-11.

Som menneske møter me sorg av mange ulike slag. I dette ordet er det tala om to ulike slag sorg, som har høgst ulikt opphav og fører oss til ganske ulike mål. Den første er sorga åt verda, og den andre er den sorg som er etter Guds hug.

Den **sorga som høyrer verda til**, det er den trengsel, lidning og sorg som kjem som ein fylgje av synda, av at menneske vender seg bort frå Gud. Frå Guds ord og vilje og går sin eigen veg etter eiga lyst og eigne tankar. Den verkar død og fører til døden. Verda og menneskelivet med all si synd og lidning og sorg er vel eit fullgodt prov på sanninga av dette ordet frå Gud.

Sorga etter Guds hug derimot, verkar omvending til frelse, som ingen angrar

Den verkar liv og fører til fred og glede i den Heilage Ande og til sist salighet heime hjå Gud. I dette kap. i 2. Kor. 7 seier ordet at endå dei var hardt trenget på alle måtar så dei fann inga ro, med utantil strid og innantil otte, så trøysta Gud dei nedbøygde i sorga, som virka stor ihuge, ei ovrik glede midt i all trengselen, forsvar, harm over- og frykt for det vonde, lengting og brennhug i ånda. Synest du ikkje det er ein veldig skilnad på disse to slags sorg, og på det dei fører med seg?

Endå klarare ser me vel skilnaden på dei to slag sorg i det som er fortalt i skrifta om to av Jesu apostlar, Judas og Peter. Dei fornekta bære to sin frelsar og Herre, og fall i stor synd, endå Jesus sa

det til dei begge to på førehand då dei sat ved nattverdbordet og i avskjedstalen med sine.

Til Judas sa han det då han tala om at i denne natta skulle ein av dei svika og forråda han, og på spørsmål frå lærersveinane kven det var, svara Jesus at det er den som eg gir denne øtene til, og så gav han den til Judas, som så gjekk ut i natta. Sidan då han fekk sjå kva hans svik førde til, angra Judas og gjekk til øvste-prestane og sa: Eg har forrått uskuldig blod, og deretter gjekk han bort og hengde seg. Det var verda si sorg, som fører til død. Det ser me her, av di den fører til erkjenning overfor menneske, og til døden i staden for omvending til Jesus.

Peter derimot, som fornekta Jesus og svor på at han ikkje kjende han, endå Jesus sa til han at før hanen gjel i natt har du fornekta meg tre gonger, kom til erkjenning då Jesus blei førd forbi der Peter sat i øvsteprestens gard. Jesus såg på han, og i blikket såg han nok både kjærleik og sorg, og i det same gol hanen. Då kom Peter ihug kva Jesus hadde sagt til han i nattverdsalen, og han gjekk ut og gret sårt. **Der ser me den sorga som er etter Guds hug.** Det ser me av det at då Jesus sto opp frå dei døde og Peter fekk ei ekstra helsing frå han, då tok han ut for å møta Jesus i erkjenning og sorg over synda mot Jesus, over si fornekting og fall. Den sorga verkar ikkje død, men den førde til tilgiving, oppreisning og liv. Den verka omvending til frelse, og det angra Peter aldri på.

Av dette ser me for det første at erkjenninga av vår synd, sorga etter Guds hug, er ein forutsetning for å kunna bli frelst. Får ikkje den Heilage Ande vekkja samvitet så me kjem til erkjenning av vår synd og fortapte tilstand, er det ingen som treng om forlating for synda og finn veien til Jesus. Jesus seier ' I sjølv at ingen kjem til meg utan dei ' lydt på Faderen og lært, ingen utan dei som Anden driv til Jesus ved angeren også sorga over syn-

dene sine. Det ser me klart av dei Skrifta fortel blei frelst, som røvaren på krossen, tollaren i templet, syndarinna i Simons hus, og David, den falne kongen og leiaren for Guds folk, forutan apostelen Peter som me tidlegare har hørt om.

Velen er den same for deg, du som les dette og lid og pinest under dine synder og ditt fall bort frå Gud, som kanskje ennå kjempar mot Andens overbevisning, ordet og vitnemåla frå Guds barn, og leitar etter andre og lettare vegar. Til deg må eg få seiia i kjærleik og sanninga tru: **Det finst ingen annan veg ! Og få minna** deg om Jesu ord til Paulus: Det vil falla deg hardt å stampa mot brodden. Men erkjenner du at Gud og hans ord har rett, gjev op på kampen mot Jesus, vil sorga fylla ditt hjarta og føra deg til han som har rett og makt til å tilgjeva synder og gi evigt liv, og du vil aldri angra på det.

For det andre er denne sorga etter Guds hug nødvendig for å bli bevart i samfunnet med Jesus, for å verta verande i nåden og trua, og for at Gud skal kunna bruka oss i si teneste på jorda. Jesus seier til sine i Matt. 5: Sæle er dei fattige i ånda, himmelriket er deira, sæle er dei som syrgjer, dei skal verta trøysta o.s.v. Kor nødvendig det er å bli bevart der, det får me understreka av Peter når han var så sikker på sin kjærleik til Jesus at han forsikra Jesus om at om alle fornekta han så skulle ikkje han gjera det, han ville gå med Jesus både i fengsel og i døden. Jesus sa til han at den som synest han står, sjå til at han ikkje fell. Og me har før hørt korleis det gjekk Peter. Men etter at Peter kom til omvending, og fekk tilgjeving og oppreising hjå Jesus, spurde Jesus Peter: Elskar du meg meir enn disse? - og han spurde han om det same tre gonger. Då møter me ein annan Peter, som har inist trua på seg sjølv, fattig i ånda og sorgfull i hjarta når han kom ihug sitt store og djupe fall, men midt i dette seier han: Herre, du veit at eg har deg kjær. Då fekk han kallet til å

fø lammā og vakta sauene til Jesus. Å leva der fattig i ånda, med sorg over synda og over seg sjølv, hungrande etter å leva som Jesus vil, som den som ingenting er, har og kan, men på same tid set si lit og tru til Jesus og hans gjerning for oss, det er å leva med Gud, å leva i nåden. Om slike seier Skrifta at **dei** er verda sitt ljos og jorda sitt salt, at dei kan gjera mange rike, at dei er rike i Gud, at dei er salige, at himmelrike er deira, at dei skal bli metta med brødet frå himmelen.

Rolfsnes spør i stykke framfor korleis ein kan sjå forskjel på den som lever i forstandens tru og den som eig hjartetrua på Jesus. Og skrifta viser at skilnaden ligg i Anda, om me eig Jesu Kristi sinn, er fattige i ånda og har eit hjarta som trur på Jesus, stolar på han og klyngar seg til han og ordet om han.

Det ser me av det skrifta fortel om farisearane og dei skriftlærde, og det som er fortalt om Jesu sanne læresveinar, dei som kom til trua på Jesus. Farisearane og dei skriftlærde var alle Gudfryktige menn som trudde på Gud, og dei var vel kjende i skriftene, dei hadde lært og teke imot med sin forstand alt det Skriftene lærde om Messias, og det står for eks. i Johs. 8 at då Jesus talte såleis til dei trudde mange på han. Men då Jesus fortsette å tala til dei jødane som trudde på han om det å vera trell under synda og vera frigjort ved å læra sanninga å kjenna i hans ord, står det at dei protesterte og tok ikkje imot orda hans. Dei meinte dei var Abrahams barn, d.v.s. Guds barn, og Jesus seier at dei hadde djevelen til far og gjorde det han ville. Les heile 8. kap. hjå Johs.

Studerer me disse menneske i Skrifta, vil me snart sjå at til tross for at dei var lærde i Guds ord ved sin kunnskap og forstand, så åtte dei ikkje eit hjarta som var fattig i ånda, inga erkjenning av synda og inga sorg over den, dei var ivrige og nidkjære for Guds ord og tenesta i Guds

rike, men utan Jesu Kristi ånd og sinne-lag. Med andre ord var dei utan det sinn og hjarta som er mottakelege for nåden og evangeliet Jesus forkynnte dei, og sto han imot i si ånd og arbeidde for å hindra og rydda av veien Jesus og hans forkynning og lære.

Slik går det også an idag å bli opplært og ta imot ved sin forstand det Guds ord lærer om Jesus, anten i ein kristen heim, ved å høyra på forkynninga i kyrkje og bedehus, gå på kristne skular og bibelskular, og koma til tru på det, utan at det har natt til samvit og hjarta og ført til frelse og fødsel av nytt liv i hjarta. På denne vegen går det an å nå så langt som det står om Apollos I Ap.gj. 18, 24-19. 9: Apollus var ein ordhag mann og stod i Skriftene. Han hadde fått kunnskap om Herrens veg, og brennende i ånda som han var, tala og lærde han grant om Jesus. Men han hadde ikke fått Herrengåand, og det fekk heller ikkje dei som høyrdet han og kom til trua på Jesus. Det fekk dei først, Apollös då Priskilla og Akvilas tok han med heim til seg og førde han på rett veg, og dei kom til trua ved hans forkynning då Paulus kom til Efesus. (Kap. 19).

Slik kan det også gå til i dag, og det finst nok mange slike, om ikkje ein «Akvilas, Priskilla eller Paulus» får koma dei til hjelp. Når du hører på ein slik kan han sei og læra mykje rett, men du saknar den Heilage Ande, den fatige ånd, og Jesu røyst, ordet tek ikkje tak i samvit og hjarta og du får ikkje noko av det dei forkynner. Den som lever med Gud går så fatig heim, anklaga for at det er di elga skuld og det er deg det er galt med. Men du lyt sei med Peter: Herre kven skulle me gá til, du har det evige livs ord. Og Jesus blir di einaste tilflukt.

Den derimot som sjølv har gjennomlevt at samvitet vaknar, syndalivnar opp, gått konkurs på sin kamp mot synda gjennom mange nederlag, slik at sorga og angeren og erkjenninga fekk fylla ditt hjarta, og

den dreiv deg til Jesus. Du dømde deg sjølv som røvaren og syndarinna og tollaren, og vende deg til Jesus i di nød og sorg og lengt etter frelse og fred. Og der blei du ikkje dømt, men han tilgav deg alt, og kasta ljos inn i hjarta over det Jesus er og har gjort for deg. Der fødest eitt nytt liv i hjarta ved Anden, og der får du Jesu Ånd og liv og den fatige ånd som er rik i Gud og kan gjera andre rike.

Her må me få leva livet ut, eiga den fatige ånd som lik Peter har mist trua på seg sjølv, på lærdom og kunnskap og lys over ordet, sin kjærleik og innsats for Jesus. Der er du ein fatig syndar, frelst av nåde, og står i nåde hjå Gud ved trua på Jesus åleine. Der er du sjølv rik i Gud, og du kan gjera dei rike som høyrer forkynninga eller vitnemålet ditt. Det er Herrens ånd som gjer rik, vårt legg ikkje til. Eg veit om trengsla di og fatigdomen din, men du er rik, seier Jesus til deg som lever her (Openb. 2, 9).

Av og til kan ein høyra dei som er blitt så sikre i trua, i sitt ljos over ordet og frelsa, at dei er ferdige med synet på - og kampen med seg sjølv og sitt eige elende, så dei fatige ånda og frykta for seg sjølv er blitt borte. Då blir eg redd for vedkomande og kjenner sorga i hjarta, og du får ingen ting av det som blir sagt, sjølv

om dei har ljos over ordet og legg grant ut om Guds veg. Her er ein stor fare som lurar på oss som forkynner Guds ord. og for ein kvar som lever i trua på Jesus.

Paulus seier at det er Gud som let kunnskapen om Jesus lysa inn i hjarto våre. Men denne rike skatten har me i eit leirkar, for at den rike krafta skal vera av Gud og ikkje av oss, med di me støtt er i trengsel, kjempar med tvil, blir nedslagne og overgjevne til døden med alt vårt. Dette lyt vera slik for at Jesus og hans liv skal å verta openberra i oss. Døden er verkam i oss, men livet i dykk, seier han vidare her i 2. Korint. 4. Å vera ein kristen er å leva i synet på det me er i oss sjølv etter naturen, og på same tid i lyset over Jesus og det han har gjort og er for oss, og å få merka at både dødens og livets krefter kjempar om di sjel. Difor treng du ikkje missa motet, kjempande bror og syster, om du merkar at ditt ytre menneske blir dømt og går til grunne, for ditt indre menneske blir oppnya kvar dag ved at du fester deg ved det usynlege og evige, som er Jesus og alt det han står for og er for deg. Må Herrens Ånd få gi deg openberrings Ånd til kunnskap og kjennskap til Jesus.

Amund Lid.

Forholdet mellom helligjørelsen og rettferdigjørelsen

Når det blir spørsmål om hvordan en kristen er her på jorden, hvorfor Gud ikke tar han heim til seg straks han ved troen er blitt rettferdigjort og har fått fred med Gud, så svares det ofte at en kristen er her på jorden for å modnes for himmelen.

Jeg vil ikke direkte nekte for at en slik stning kan forståes slik at den blir bibelsk riktig. Men jeg er redd for at misforståelsen ligger snublende nær, og derfor har heller ikke jeg, så vidt jeg vet, brukt

denne setningen om å modnes for himmelen.

Jeg vil ikke direkte nekte for at en slik setning kan forståes slik at den blir bibelsk riktig. Men jeg er redd for at misforståelsen ligger snublende nær, og derfor har heller ikke jeg, så vidt jeg vet, brukt denne setningen om å modnes for himmelen.

Dersom man med dette å modnes for himmelen mener at vi som kristne er kalt til å vokse i nåde og kunnskap og bli mer

hellige, så er det naturligvis sant. Men da ville jeg for min del foretrekke å uttrykke det med slike eller liknende ord for å unngå misforståelsen.

Det er og ting i Skriften som må tydes slik at det skal være grader i saligheter eller at noen får en høyere plass i fullendelsen enn andre, og at en slik forskjell skal ha sin grunn i den forskjellige tro-skap i tjenesten her på jorden. Vi har jo f. eks. Paulus' ord i 1. Kor. 3 om de hvis verk skal brenne opp fordi de har bygget «med tre, høy og strå». Men ellers er dette såpass dunkle materialer at vi sikkert gjør rettest ikke å veve oss inn i alt for mange spekulasjoner om det.

Hovedsaken er dette:

Når er en kristen moden for himmelen? Det er han i samme øyeblikk som han er blitt en kristen. Kan det være noen tvil om det?

Det er ikke helliggjørelsen som gir oss adgang til himmelen, men rettferdiggjørelsen. Den sannheten må vi ikke la noen ta ifra oss. Heller ikke må vi tale at det blir fordunklet for oss. Rettferdiggjort av troen har vi fred med Gud, og vi roser oss av håp om Guds herlighet.

Om dette sier Rosenius bl.a.: «Måtte da enhver vokte seg for den farlige villfarelsen at et troende Guds barn ikke er ferdig til å gå inn i himmelen, men at det til det ennå fordres en viss modenhet i nådens og Andens frukter. Vel kan en slik modenhet medføre et større mål av herlighet som Skriften på noen steder viser. Men seive riket, bærneretten og ar en, har vi straks ved troen alerie. Og n vi i hundre år levet under nådens oppstring og tilvekst, så hadde vi til syven og sist ikke en eneste grunn mer til å håpe på den evige herlighet. I samme øyeblikk en synder kommer til troen, er han kledd i bryllupskledningen og kan gå inn i herligheten. Røveren på korset, (hvor lang tid fikk han til å modnes?) og den Johannes som var utarbeidet i Kristi tjeneste, fikk begge av samme nåde det evige livs

gave.»

Rosenius gjør og med rette oppmerksom på at før Paulus ennå hadde talt et eneste ord om helliggjørelse, sier han i Rom. 5: Vi roser oss av håp om Guds herlighet. Det er først i 6. kapitlet at Paulus begynner sin tale om helliggjørelsen.

Men om nå dette står fast som Skriftenes tale, så er vi ennå ikke ferdige med spørsmålet om forholdet mellom helliggjørelsen og rettferdiggjørelsen.

Kan vi virkelig si at helliggjørelsen ikke har det minste å si for vårt håp til salighet? Eller med andre ord: Kan jeg være en kristen uten helliggjørelse?

Foran har vi pekt på at når en synder er blitt Guds barn ved troen på Kristus, så har han også barnekårets ånd. Det kunne for så vidt være nok å vise til det som er sagt foran om den en liten tilføylelse er det likevel plass for.

A være en kristen, det er altså ensbetydende med å ha barnekårets ånd boende i seg. Ingen kan være en kristen uten å ha Kristi ånd. (Rom. 8, 9). **Men Kristi ånd kan ingen ha uten dermed også å ha fått et hellig sinn.** Hva vil så det si?

Det hellige sinn særmerkes ved to ting. Den ene er at jeg hater synden, at jeg ser på synde som min største og verste fiende. **Før det hellige sinn er synden en plage en kilde til angst og sorg.** Jo mer virkelig og dyptgående denne lidelse og sorg er, dess mer avgjort reiser jeg meg til kamp mot synden. Slik vil det være for en troende kristen så lenge han ikke blir lunken og «rik» som menighetens engel i Laodikea. Slik vil det være så lenge han er her på jorden.

Den andre tingen, motstykket til synsfeiatet, er **lengselen etter renhet og herlighet.** I følge det nye mennesket elsker vi det som er hellig og rent, det som stemmer med Guds vesen og vilje. Denne herlighetslengselen, denne kjærligheten til det Gud er og vil, den virker i oss en

aypere sorg over synden, over min synd, og den virker en stadig fornyet overgivelse og hengivelse.

Vi ser altså at helligjørelsen er uløselig knyttet til rettferdigjørelsen slik at det er umulig å ha den første uten å eie den siste. **Dersom det nye, hellige sinn ikke følger på troen, da er troen død og kun et bedrag.**

Men hvordan går det da med det som vi nettopp har slått fast, det at det er rettferdigjørelsen og bare den som gir oss adgang til himmelen?

Vi må her skille, og skille klart, mellom det som er troens grunn på den ene side, og på den andre side det som er bevis på at vår tro er sann !

Det som er freisens grunn, peker Paulus på i Rom. 3,28: Et menneske rettferdigjøres ved troen uten gjerninger. Beviset for vår tro er det som interesserer Jakob når han sier: I ser at mennesket blir rettferdigjort ved gjerninger og ikke ved troen alene. (Jak. 2, 24).

Unektelig er det på dette punktet, som på mange andre punkter i troens ord og troens liv, en spenning mellom to tilsynelatende motsetninger. Denne spenningen kan nok skape vanskeligheter for tanken, men gåten og spenningen oppløses i det levende liv og blir til fager harmoni.

Kanskje ser vi det best når vi tenker på hvordan stillingen vil være for oss når vi skal til å dø. Da forenkles tingene, og vi føres inn til selve brennpunktet.

Kan noen av oss kristne tenke den tanken at vi i døden skulle ha annet å forlate oss på enn Kristi blod, og det alene? Kan noen få oss til å tro at vi da skulle falle på å bygge noe på noe hellig og godt hos oss selv, noe hellig og godt i vesen eller gjerning? Vi føler det sikkert som en helligbrøde bare å tenke en slik tanke.

Nei, i døden blir det Kristus og bare Kristus. Kristus - i hvem vi har forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse etter hans nådes rikdom (Ef. 1, 7). Dette er nettopp hva det menes når vi sier at det er bare rettferdigjørelsen som gir oss adgang til himmelen.

Som en avsluttende bemerkning til dette avsnittet vil jeg føye til: Det som det kommer an på når det gjelder helligjørelsen, er det hellige sinn. De enkelte seirene over det onde er naturligvis hver på sin plass av uhyre stor betydning. Men hovedsaken er likevel det hellige sinn. Og det hellige sinn, det kan vi bevare midt i et nederlag. Om det ikke var umulig, hvor skulle vi da hen ?

JOHANNES BRANDZEG
Fra «Gjennem Ild.»